

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Turnaj tisícich talentov

FRAGMENT

Tajomná lekárň Turnaj tisícich talentov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekárň - Turnaj tisícich talentov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Das Turnier der tausend Talente*

Illustrated by Claudia Carls

© 2020 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Silvia Ivanidesová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4387-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4530-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Turnaj tisícich talentov

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Vône v nás ako neviditeľní
duchovia vyvolávajú spomienky
a tak prebúdzajú pocity, ktorým
sme vydaní napospas. Nič na svete
nedokáže zaúčinkovať tak silno
bez toho, aby to bolo povšimnuté.“

Daan de Bruijn, Utrecht, 1902

1

„Každý talent – nezáleží na tom aký – má vždy svoju úžasnú stránku. No, bohužiaľ, aj tú menej úžasnú.“ Daan de Bruijn kráčaľ ako v spomalenom zábere popri regáloch a prezeral si tekutiny, ktoré sa vo flakónoch nádherne ligotali. „Najdôležitejšie je naučiť sa, ako pristupovať k *obom* stránkam a mať ich pod kontrolou.“ Starý lekárnik voňavej lekárne sa zhlboka nadýchol a zatajil dych. No už po chvíľi na mňa uprel svoj zvyčajný prísny pohľad.

Horela som zvedavosťou, preto som napätá ako tetiva luku stála vedľa pultu vo voňavej lekárni a tiež som zatajila dych. Snažila som sa presne

si zapamätať všetko, čo doteraz vypustil z úst. Ved' tak dlho som čakala na tento okamih. Už som takmer neverila, že Daan de Bruijn, zakladateľ voňavej lekárne, ma naozaj jedného dňa naučí všetko, čo vie o voňavej lekárni a o nespočetných vôňach, ktoré obsahuje. Nechcela som premeškať ani jediné slovo. Ved' ktovie, či si to Daan zajtra zase nerozmyslí a nenechá ma so svojím voňavým dedičstvom pod vilou Eviou bez pomoci. Držať sa bokom mu išlo oveľa lepšie než hocikomu inému, koho som poznala. V tom bol jednotka.

Sledovala som každý jeho pohyb, aby mi nič neuniklo. Daan sa znova obrátil k flakónom, vybral z regálov rôzne vône a zoradil ich na pulte. Usmial sa na mňa cez okuliare v tenkom striebornom ráme a vsunul si ruky do vreciek tvídového obleku. Pod krátkymi, celkom bielymi vlasmi sa mu nadvihlo obočie, zatiaľ čo ja som sa snažila pochopiť, čo má v pláne.

„Ach!“ Daanovi zjavne ešte niečo napadlo. Vyšiel na chodbu a po krátkom klopkaní opäťkami sa vrátil. Potom položil na pult pred o mňa jeden zlatý rámik, ktorý zvesil na chodbe. Na vyblednutej čiernobielej fotke som rozoznala jeho tvár. Bol tam oveľa, oveľa mladší a očividne išlo o záber z jednej z jeho expedícií.

„Toto je to pravé na začiatok!“ Daan sa uškrnul a ukázal mi mosadznú tabuľku na spodnom okraji rámu.

Stál tam vygravírovaný rok 1867.

A pod tým nápis: *Amazonka*.

Zarazene som naňho civela. „A čo s ním?“

Ukázal na flakóny, ktoré priniesol. „Najprv si vyber jednu vôňu.“

Skúmala som flaštičky a čítala si nápisy na etiketách: *Pôžitkárska vôňa, Kritický odor, Nádherná bríza, Bezčasové tóny a Najnudnejšia vôňa na svete*. V hlave som si ešte raz prechádzala ich účinky a snažila som sa odhadnúť, ktorú vôňu by som mala radšej nechať na pokoji. No všetky boli v podstate neškodné. Preto som jednoducho siahla po *Bezčasových tónoch* a podala ich Daanovi.

No namiesto toho, aby si ich zobral, iba pokynul smerom k fotografii a pošúchal si ruky, akoby sa niečoho nevedel dočkať. „Jedna kvapka by mala stačiť. Daj však pozor, aby spadla aj na fotku, inak nebude mať dnešné cvičenie zmysel.“

S tichým *plop* som vytiahla korok z flakónu a naliala drobnú kvapku doprostred fotky. S napätím som sledovala, ako sa kvapka vpila do papiera a rozmočila pod sebou malý kruh. Vznikla červenkastá para a v oranžových kúdoloch stúpala z vlhkého flaku, aby sa v svetložltých oblakoch vznášala nad našimi hlavami až k stropu. Cítila som citrónovú trávu, bergamot a santalové drevo. Súčasne sa moje myšlienky začali koncentrovať na fotku. Presunula som

pohľad na mladého Daana, ktorý v tropickom oblečení prechádzal cez amazonskú džungľu. Usmieval sa na fotografa a ja som sa strhla, pretože som ten smiech zrazu počula vo svojej hlave. Akoby Daanova tvár ožila, hoci obraz sa, samozrejme, nehýbal. Pred mojím vnútorným zrakom sa začal premietiť film. Počula som Daanov smiech, cítila na svojej koži vlhký vzduch pralesa a zdalo sa mi, akoby som počula aj šuchot lístia. Zaplavila ma tá istá radosť, akú vyžaroval Daan na fotke. No cítila som ešte niečo.

Bola to... *námaha*. Náhle som sa cítila neuveriteľne vyčerpaná. Súčasne sa vo mne šírila istota, že som dokázala presne to, čo som chcela dokázať. Bol to pocit absolútneho šťastia.

Zarazene som sa pozrela cez voňavé kúdoly na skutočného, omnoho staršieho Daana.

„Tak čo?“ opýtal sa a vyzeral spokojne. „Čo cítiš pri pohľade na fotku?“

„Úspech,“ odvetila som bez toho, aby som o tom vôbec musela premýšľať. „Cítim sa šťastne, lebo sa mi podarilo niečo, čo stálo veľa námahy.“

„Naozaj to dokážeš! Úžasné!“ Daan mi venoval ešte širší úsmev. „Presne to som cítil v tom okamihu. Bol som prešťastný, že moja expedícia v džungli bola úspešná.“

„Ale... ako je to možné?“ opýtala som sa. „Ako môžem cítiť niečo, čo sa udialo tak dávno a nemá to so mnou

vôbec nič spoločné? Naozaj som mala pocit, akoby som to sama zažila.“

„Ľudské pocity sa ukrývajú na tých najzáhadnejších miestach,“ vysvetlil Daan. „Ako vidíš, dajú sa objaviť dokonca aj v takých veciach, ako je táto fotografia.“ Usmial sa na mňa. „To je schopnosť, ktorú ti dáva voňavá lekárňu spolu s tvojím talentom vykladačky vône. Pomocou hociktorej vône z voňavej lekárne ti tvoj talent umožní rozpoznať pocity ľudí okolo teba. Môžeš oživiť minulé aj súčasné emócie. Budeš schopná vnímať pocity, a teda aj myšlienky iných ľudí.“

„Ale... ako?“ zopakovala som a civela som na fotku pred sebou.

„Nuž,“ Daan si odkašľal, „keby som vedel, ako *presne* to funguje, vysvetlil by som ti to. Bohužiaľ, túto schopnosť som u seba objavil až veľmi neskoro. A nezostalo mi dost času, aby som ju preskúmal. Nevieť, či sa dá vedome ovládať alebo či sa dá vôbec ovládať. Obávam sa, že túto časť budeš musieť preskúmať v budúcnosti namiesto mňa.“ Vrhol na mňa vážny pohľad. „Keď budeš ďalej rozvíjať svoj talent, raz určite dokážeš veľmi ľahko rozoznať, či ľudia skutočne hovoria to, čo si myslia a cítia. Nikto ťa už nebude môcť oklamať. Budeš vnímať ich strach, hanbu, lásku, dokonca aj nenávisť. Budeš môcť nazrieť do ich duší. Nikde nenájdeš viac pravdy než tam.“

Padla mi sánka a snažila som sa pochopiť, čo mi Daan práve povedal. „Naozaj...?“ vyjachtala som. „Ale... to znie, akoby som vedela čítať myšlienky!“

Daan stisol pery. „Aj tak by sa to dalo povedať. Vykladači vôní sú schopní použiť vône v prospech niekoho alebo proti niekomu, pretože vďaka nim dokážu nahliadnuť do mysle človeka.“

Od radosti som si poskočila a jednoducho som sa hodi-
la starému lekárnikovi okolo krku. Ved'to je úžasné! Daan
ma potľapkal po pleci a nemotorne ma objal. Rýchlo som
sa z toho meravého objatia uvoľnila. Všimla som si, ako
zatrpknuto zrazu pôsobil.

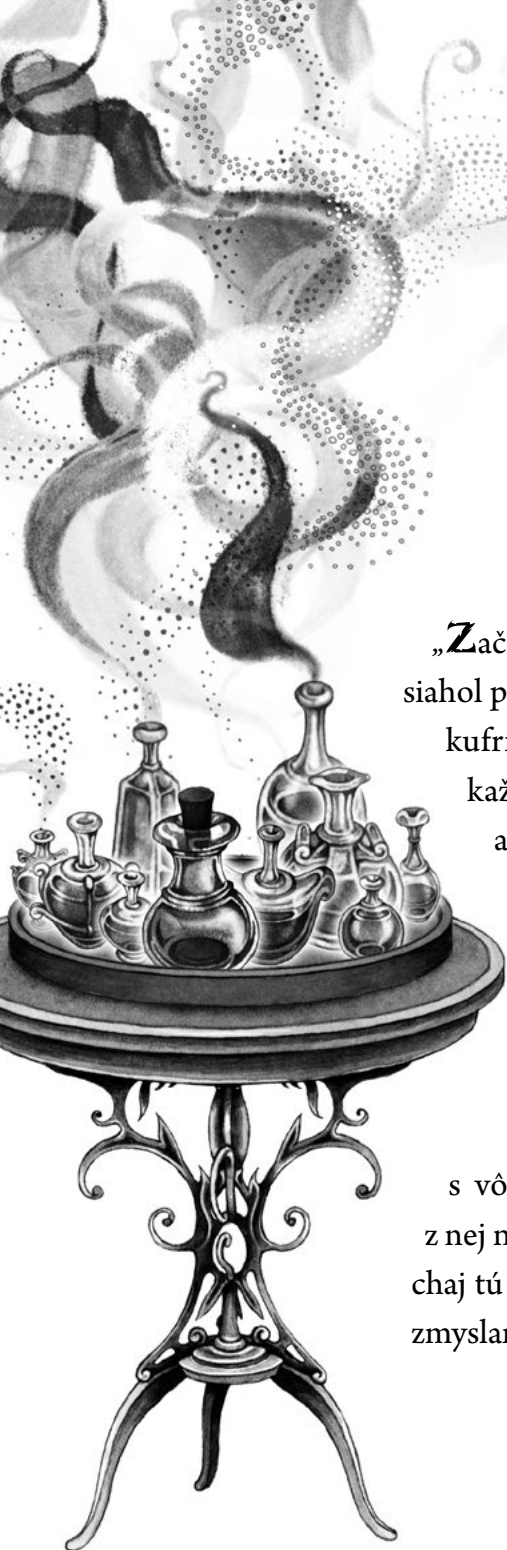
Prečo? Ja by som najradšej nadšene skákala až po pla-
fón. Už mi nikto nebude môcť klamať bez toho, aby som
si to všimla! Aké geniálne a neuveriteľné!

„Nie je to úžasné?“ opýtala som sa ho.

„Určite.“ Daan si vzdychol. „V každom prípade si myslím,
že je dôležité, aby si si svoj talent ďalej precvičovala. Elodie
de Richemontová je vynikajúca vykladačka vôní. Domnie-
vam sa, že tvrdo trénovala, aby dokázala prečítať pocity os-
tatných. To z nej robí mimoriadne nebezpečnú osobu.
Viem, že svojho otca veľmi ľúbila, a pomocou tejto schop-
nosti sa určite bude snažiť pokračovať v plánoch Večných.
Na to musíš byť pripravená, Luci, keď prevezmeš voňavú
lekáreň. Aby si sa mohla brániť proti možným útokom.“

Pri predstave, že Elodie skutočne dokáže čítať myšlienky, mi na rukách naskočila husia koža. Teraz som pochopila, ako sa v Paríži o mne tak rýchlo všetko dozvedela. A okamžite to povedala svojmu otcovi Syrellovi de Richemontovi – vodcovi Večných.

No aj tak! Nemohla som inak, musela som sa z toho tešiť. Lebo čo nie je, prosím pekne, úžasné na tom, že aj ja mám túto schopnosť? Bola som nadšená z myšlienky, čo všetko s tým môžem urobiť.

„Začnime s druhým cvičením.“ Daan siahol po svojom ošúchanom koženom kufríku. Odkedy tu bol, nosil ho každý deň so sebou. Uzáver cvakol a Daan z neho vytiahol jeden zo svojich rovnako ošúchaných expedičných denníkov, otvoril ho a položil na pult vedľa flakónov.

Podišla som o krok bližšie. Tentoraz sám vybral flakón s vôňou *Nádherná bríza* a kvapol z nej na denník. Potom mi kývol. „Nechaj tú vôňu na seba pôsobiť všetkými zmyslami.“

Pomaly som sa zohla k stránkam a skúmala čoraz väčší svetloružový voňavý oblak, ktorý stúpala z papiera a šírila sa naokolo. V prvom momente bola vôňa sladká, hrejivá a príjemná. Šírilo sa vo mne uvoľnenie spojené so spokojnosťou, ktorá rozžiarila moje vnútro. Lomcoval mnou pocit šťastia a tancoval valčík v mojom bruchu.

No už o chvíľku sa do popredia pretlačila trpká vôňa, ktorá sa s veľkou vervou snažila ten pocit šťastia pod sebou zahrabať.

„Čo vnímaš?“ Hlas Daana de Bruijna ku mne iba slaboprenikal cez kúdoly vône a môj emočný virvar.

Zavrela som oči a zohla sa bližšie k stránkam. *Toto je Daanov starý denník*, hovorila som si. *Takže cítim niečo z jeho minulosti. Niečo, čo mu pred dávnymi časmi dávalo zabrat'.*

„Sladkobôlny pocit,“ odvetila som. „Cítim triumf, ktorý by ma vlastne mal urobiť šťastnou, no nie je to tak.“ Zahľadela som sa cez svetloružovú paru na Daana. „Niečo to šťastie zatienuje.“

Daan mal ruky prekrížené cez prsia, akoby na niečo čakal. Presne v tom okamihu som si uvedomila, čo som to zavoňala. Bola to ľútosť, *sladkobôlna* ľútosť, ktorá všetko zničila a nechala človeka veriť, že to, čo sa udialo, sa radšej nikdy nemalo stať.

„Myslíš si, že schopnosť rozoznať myšlienky a pocity iných je veľkolepá,“ povedal Daan. „A na jednej strane

máš pravdu. Je to *úžasné*. Dáva ti to nesmiernu moc, ktorej sa sotva môže niekto postaviť.“ Vzdychol si. „Ale, samozrejme, ako všetko v živote aj táto moc má svoju tienistú stránku. Takú, ktorá mi premenila život na peklo, to ťa môžem uistiť.“

Teraz som ja stisla pery, lebo som si nedokázala predstaviť, čo by na tom mohlo byť také hrozné.

„Doteraz si túto stránku svojho talentu vykladačky vôní cvičila iba na minulých emóciách. Na zážitkoch, ktoré s tebou osobne nemali nič spoločné.“ Daan zvrátil čelo. „Zistíš, že všetko je inak, keď sa dozvieš myšlienky alebo pocity, ktoré sa budú týkať teba a ľudí, ktorých ľúbiš. Keď budeš vnímať napríklad pochybnosti iných o tebe. Povedzme, že by si skutočne zacítila *moje* predchádzajúce pochybnosti o tebe a môj vtedajší strach, že som na teba naložil bremeno ťažšie, než dokážeš uniesť. Predstav si, aké by to bolo.“ Daan mi položil ruku na plece a starosti v jeho pohľade sa nedali prehliadnuť. „Nie je vôbec jednoduché vždy poznať pravdu. Niekedy je to dokonca nesmierne ťažké, keď prenikneš za zdvorilú pretváрку ľudí. Môže byť bolestné vedieť, čo si iní v skutočnosti o tebe myslia. Človeka sa môže zmocniť osamelosť a nedôvera. Minimálne mne sa to stalo a dlhší čas som si prial, aby som nebol vykladač vôní.“ Daan si zložil okuliare a počúchal si tvár. „Nielen šťastie a radosť, ale možno ešte častejšie budeš

pociťovať smútok, strach a nešťastie. Bude toľko vecí, ktoré ťa nazlostia a ktoré ťa rania. Musíš to mať vždy na pamäti a naučiť sa s tým zaobchádzať! Inak to nebudeš môcť vydržať, rovnako ako ja. Talent vykladača vôní je jeho šťastie a prekliatie zároveň.“

„Veď nepatria k životu aj tie smutné pocity?“ spýtala som sa, lebo som dobre vedela, že život nemôže byť vždy iba veselý. Taká malá už predsa nie som. Bolo by naivné dúfať, že človek bude vždy iba šťastný.

Daan prešiel pár krokov po voňavej lekárni a klesol do jedného z dvoch kresiel, ktoré stáli trochu obďaleč stola. „Isteže,“ povzdychol si. „No keď sa všetky tie myšlienky a pocity ľudí okolo teba stanú viditeľnými, bude pre teba ťažké odosobniť sa od nich. Môže ťa to rýchlo prevalcovať.“ Daan si pošúchal spánky, akoby najprv musel zo svojej hlavy vyhnať nejakú spomienku, aby mohol pokračovať. „A to je vlastne to skutočné umenie, ktoré musíme my, vykladači vôní, trénovať. Uvedomiť si, že všetky cudzie myšlienky, ktoré sa na nás valia, nie sú zákonite pravdy. Musíš sa naučiť dať na vlastné pocity. Inak stratíš samu seba, a to je najväčšie nebezpečenstvo.“

Oprela som sa o pult. „Viete čo? Keď som bola v Paríži vo Večnej rezidencii de Richemontovcov, Elodie mi povedala niečo, čo som dodnes celkom nepochopila. Tvrdila, že vône sa prispôbujú jej, nie ona im. To bola jej

odpoveď na moju otázku, prečo z nej necítiť *Vôňu večnosti*. Viete mi vysvetliť, čo tým myslela?“

„Nuž.“ Daan si znova nasadil okuliare. „Elodie očividne dokáže veci, ktorými som sa ja nikdy nezaoberal. Vyzerá síce mlado, ale musí byť staršia, než si myslíme. A celý čas, doslova by sme mohli povedať *celú večnosť*, trénovala a spoznávala svoj talent. Elodie de Richemontovú nesmieš nikdy podceňiť.“

„Je naozaj pravda...?“ Zneistela som. „Raz ste mi povedali, že ste svoj talent vykladača vôní stratili. Vtedy ste vraveli, že to súvisí s *Vôňou večnosti*, pretože ste sa jej priveľa nadýchali. Tak si kladiem otázku, ako je možné, že Elodie o svoj talent neprišla? Aj ona je predsa Večná a...“

„Skutočne ti nič neunikne, Luci Alvensteinová,“ prerušil ma Daan. „Je pravda, že som svoj talent stratil už dávno. Ibaže... moje vysvetlenie, že to súviselo s príliš intenzívnym používaním *Vône večnosti*, nebolo... nuž... celkom pravdivé. V podstate to bolo klamstvo.“

Pri tých slovách som sa prudko nadýchla a Daan sa začervenal.

„Vtedy som ti nechcel povedať o všetkých tých veciach. Dúfal som, že tvoj talent vykladačky vôní sa nebude ďalej rozvíjať. No nebolo to odo mňa múdre.“ Daan odvrátil pohľad. „Pravda je, že som urobil všetko pre to, aby som svoj talent stratil, ešte predtým než som opustil vilu Eviu

s bolestnými spomienkami na svoju zosnulú ženu Evelinu. Vyskúšal som všetko možné, každú kombináciu vôní z voňavej lekárne, jedov či protijedov, až to napokon môj talent zničilo.“

Daan vstal z kresla a odkladal jeden flakón za druhým z pultu naspäť do regálov.

„Na dnes si sa naučila viac než dosť,“ skonštatoval a odkášľal si. Bolo to jasné znamenie, že naša vyučovací hodina sa skončila.

Preglgla som a zúfalo hľadala slová, ktoré by som mu mohla povedať. No predstava toho, čo si sám spôsobil, ma šokovala a vygumovala mi mozog. Pri pokuse vcítiť sa do toho, aké by pre mňa bolo, keby som prišla o svoj talent, mi na rukách naskočila husia koža. „Je mi to skutočne veľmi ľúto,“ vytisla som zo seba napokon.

Daan sa ku mne s úsmevom otočil. „To nemusí, Luci. Je to správne tak, ako to je.“ Mlčky odložil posledné flakóny a potom sa so mnou rozlúčil.

Ked' som sa nasledujúce ráno zobudila, hneď som musela myslieť na svoju prvú vyučovaciu hodinu. Nič som si za posledné mesiace nepriala viac než to, aby mi Daan vysvetlil všetko, nad čím som si od nášho nastahovania sa do vily Evie lámala hlavu. Tak veľmi som dúfala, že mi dá odpovede, ktoré mi prezradia viac o tajomnej moci vôní z voňavej lekárne a zároveň mi pomôžu lepšie porozumieť môjmu talentu vykladačky vôní.

Daan mi prezradil viac, ako som očakávala. Vo vôňach sa ukrývajú ešte toľké tajomstvá a prekvapenia!

A môj talent... úprimne musím priznať, že napriek Daanovým varovaniam som si istá, že ho budem mať pod kontrolou. Určite to zvládnem, aj keď to bude ťažké. V každom prípade dám do toho všetko.

Vyhrabala som sa z postele a obliekla si rifle a čistý pulóver. Potom som prešla k svojmu písaciemu stolu a otvorila zásuvku. To som robila posledné týždne takmer každý deň, medzičasom sa z toho stal ranný rituál.

Pretože starosti mi nerobil len môj talent, ale aj list, ktorý na mňa po návrate z Paríža čakal vo voňavej lekárni. Bol to list, pod ktorý sa autor nepodpísal ani na obálke nebol odosielateľ. No najmä som nerozumela tomu, ako sa dostal do voňavej lekárne. Osoba, ktorá ho napísala, nielenže musela vedieť, kde sa naša voňavá lekárne ukrýva, ale musela sa sem aj nepozorovane dostať. Ani zámka nebola vylomená a nič nebolo zničené.

Opatrne som siahla do zásuvky a vybrala list. Vyrovнала som papier a asi po tisíci raz som si prečítala tie riadky.

Mala si pravdu, Luci. Vyvolení boli od začiatku odsúdení na neúspech. Vďaka, že si mi otvorila oči. Teraz už viem, že moc nie je právo, ktoré človek získa automaticky, keď sa narodí do určitej rodiny. Mocnými sa stanú iba tí, ktorých na to

*predurčí ich talent. Ľudia ako ty. Ľudia ako ja.
Teším sa na to, keď ťa znova uvidím za nových
okolností.*

Nerozhodne som list znova poskladala a odložila.

Tá správa bola napísaná atramentovým perom, no rukopis som nepoznala. List prišiel už pred takmer dvomi mesiacmi, no odvtedy sa neudialo vôbec nič. Nikto sa u mňa neohlásil ani sa nepokúsil spoznať ma za *nových okolností*. Ani Daan, ani Willem nemali nijaké vysvetlenie, ako sa sem ten list dostal.

Vývolení – to boli všetci, ktorí nejako patrili do rodokmeňa de Richemontovcov. Tí, ktorí sa považovali za niekoho *lepšieho*, lebo patrili do starého šľachtického rodu, a preto si mysleli, že sú dôležití. Nie všetci z nich patrili aj k Večným, do tajného spolku, ktorý založil Syrell de Richemont, ale napriek tomu sa pohybovali v tom istom prostredí.

Keď som prvýkrát čítala tie riadky, samozrejme, okamžite mi napadla Elodie. Ibaže ako by som stihla zaniest ten list ešte pred nami? Ved' bola v tom čase na policajnej stanici a musela sa zodpovedať za všetko, čo sa stalo v Éternité, voňavkárskom koncerne jej otca. O to sa postarala Camille, bývalá asistentka Syrella de Richemonta.

V myšlienkach som si znova prešla zoznam ľudí, ktorí vedia, kde bývam, alebo presnejšie: *kde je ukrytá voňavá lekárneň*. Teda všetkých, ktorí mohli teoreticky prepašovať list dnu. Mnohí neprichádzali do úvahy a tí nemnohí, ktorí to mohli urobiť, tým som zas dôverovala priveľmi na to, aby som ich mohla vážne podozrievať.

Po všetkom hútaní mi vždy zostala iba Elodie ako jediná logická podozrivá. No rovnako zostávala záhadná skutočnosť, že ani ona, ani nikto z jej mnohých zamestnancov sem nemohli doraziť pred nami. Časovo to bolo jednoducho nemožné.

To isté platilo pre Daana de Bruijna, Willema, Bonského alebo aj Helene a Edgara, Willemovu dcéru a vnuka. Aj oni boli síce pri našom príchode vo vile Evii, no nik z nich by mi tajne nenechal takú zvláštnu správu. Navyše Helene a Edgar nevedeli vôbec nič o voňavej lekárni ukrytej pod našou vilou.

Kto teda ešte prichádza do úvahy? Najpravdepodobnejšie to bol niekto z Večných. Barónka von Schönblomová vedela z dávnejších čias, kde sa voňavá lekárneň nachádza, už tu s Willemom párkrát bola. Preto som sa domnievala, že o nej vedia aj iní Veční. Len som pochybovala, že by mi niekto z nich napísal taký list a zrazu hodil za hlavu všetko, v čo *Vyvolení* verili. To mi pripadalo rovnako pravdepodobné ako ľadová smršť v Indickom oceáne.

Lenže kto to mohol byť? Táto otázka mi vírila hlavou nepretržite už dva mesiace. A určite ani dnes na ňu nenájdem odpoveď.

Odvliekla som sa do kúpeľne a vyčistila si zuby, učesala vlasy a na záver som si tvár trochu postriekala studenou vodou, aby som sa prebrala. Potom som nakukla do Bennovej izby, ale môj malý brat už dávno vstal, ako vždy.

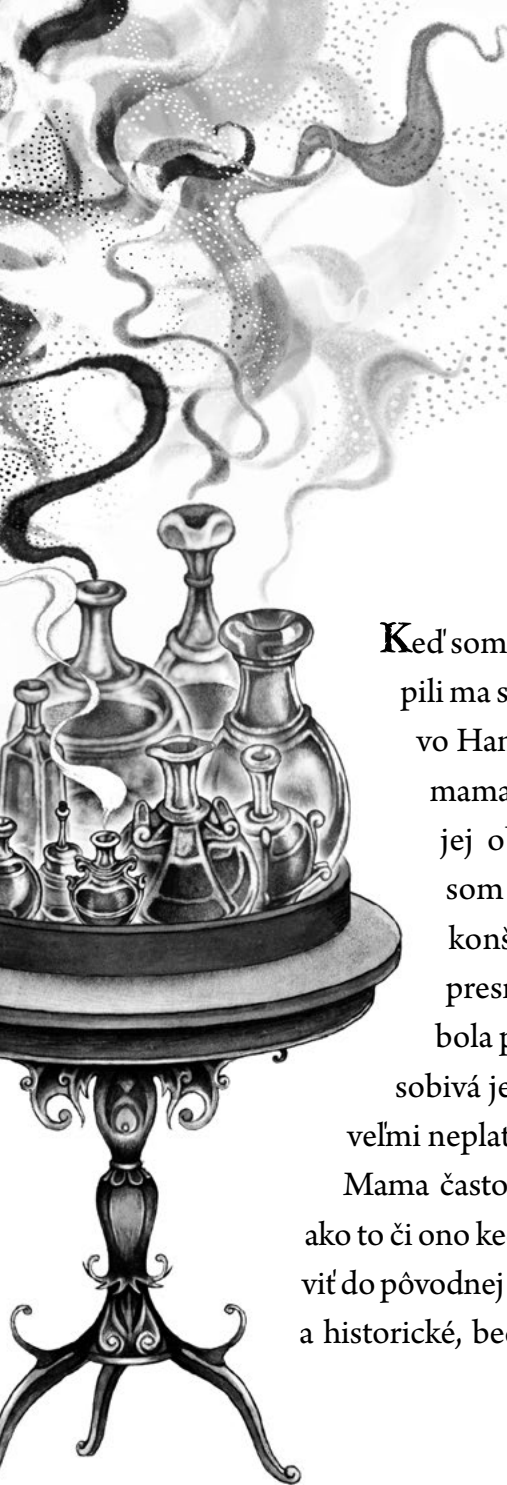
Dvere do spálne mojich rodičov boli ešte zavreté a z kuchyne na prízemí sem nedoliehal ani hlások. Tipovala som, že náš sedmospáč ocko stále chrápe v posteli a ranné vtáča mama sa už stará o Benna.

Ťažkopádne, ako zvyčajne ospalý človek v sobotné ráno, som schádzala po vŕzgajúcich drevených schodoch a došuchtala som sa do kuchyne. No tam nik nesedel. Bennova miska od müsli a mamina šálky od kávy stáli na stole a vyzerali rovnako prázdne a opustené ako všetko v našom dome. Keďže som ešte nebola hladná, vyťapkala som z kuchyne a nerozhodne som zostala stáť na chodbe. Stála som na parketách so širokými nepravidelnými ryhami a nasávala do seba zmes vôní, ktorá sa spod nich šírila.

Pod parketami... sa ukrývala naša voňavá lekárňa a iba znalcom prezrádzala svoju prítomnosť tým, že si jej vône cez škáry v dreve našli cestu von a napĺňali starú vilu Eviu stále novými, meniacimi sa vôňami.

Premýšľala som, čo by som mala teraz robiť. Výnimočne som si na dnes nič nenaplánovala. Po obširnom vyučovaní s Daanom včera popoludní som sa totiž rozhodla, že dnes nezájdem do voňavej lekárne, hoci som to počas víkendov vždy zvykla robiť ako prvé. Vlastne to bol skôr Daanov príkaz, než moje rozhodnutie. Tvrdil, že po vyučovacích hodinách by bolo užitočné získať trochu *odstup*, aby som si zachovala *čerstvý pohľad* na všetko.

Tak dobre. Daan určite vedel, prečo mi to radil. Preto som schmatla bundu a kľúče od domu a rozhodla som sa, že zobudím Matsa.

Ked' som otvorila vchodové dvere a oslepili ma slnečné lúče, počula som striedavo Hannin a mamin hlas. Takže tam je mama – trkoce s našou susedou o svojej obľúbenej téme. Z pár útržkov som vyrozumela, že opäť ide o rekonštrukciu vily Evie, aby vyzerala presne tak ako kedysi dávno, keď to bola pôsobivá, elegantná budova. Pôsobivá je stále, no s eleganciou to už tak veľmi neplatilo. Na to je príliš poškodená.

Mama často prosila Hanne, aby jej opísala, ako to či ono kedysi vyzeralo, aby to mohla opraviť do pôvodnej podoby. Zbožňovala všetko staré a historické, beda, ak niekto nahradil pôvodný

detail v dome niečím moderným iba preto, lebo to bolo praktické. Bezpodmienečne chcela vrátiť vile jej pôvodný lesk. A Hanne van Veldenová jej v tom mala pomôcť. Napokon, Hanne prežila v tomto dome celý život, skôr než nám jeho väčšiu časť predala a presťahovala sa do bývalého bytu pre služobníctvo v zadnej časti prízemia.

Hanne predstavovala skutočné šťastie nielen pre mamu, aj ja som bola rada, že sa tak dobre vyzná vo vile Evii. A v tajomstvách voňavej lekárne.

Z diaľky som im zakývala a nerušila ich pri rozhovore, lebo som nechcela, aby ma doň zatiahli.

Benno nebol ďaleko – hádzal si loptu na susednom pozemku. A tam bol aj *on*.

Mats čupel pri plote a dokonca aj odtiaľto som dokázala rozoznať, že dáva môjmu malému bratovi tipy, ako čo najlepšie trafiť loptu do basketbalového koša pripevneného na stene domu. Keď Bennova lopta iba o vlások minula jeho hlavu, zasmial sa a prehrabol si tmavohnedé vlnité vlasy.

Na tvári sa mi automaticky rozšíril úsmev a srdce mi poskočilo. Náhlila som sa k nim. Vtom som zbadala aj Leona, Matsovho veľkého brata, ktorý sa opieral o stenu domu a tiež dával Bennovi pár tipov.

„Ahoj, Luci,“ pozdravil ma Mats. Len čo ma zbadal, nadvihli sa mu kútiky úst. „Tak aké bolo včerajšie vyučovanie s Daanom?“

Sadla som si vedľa neho na obrubník. „Dobré,“ odvetila som. „Ide mi prasknúť hlava zo všetkých vecí, ktoré ma nechal urobiť. Čoskoro ti to ukážem. Je to šialené.“

„A ďalej?“ Mats sa na mňa rozhorčene pozrel. „Viac nám neprezradíš?“

Aj Leon nadvihol obočie. „No tak, princezná. Nemôžeš predsa môjho úbohého brata takto natahovať.“

„Okej...“ začala som, no pri zapíšťaní brzd auta sme sa všetci naraz otočili.

Pred vilou Eviou zastal karavan, ktorý už mal čo-to za sebou. Okamžite som ho spoznala. Zajasala som a vyskočila, rovnako ako Benno a Mats. Iba Leon potreboval minútku navyše, aby pochopil, kto prišiel.

Dvere na karavane sa prudko otvorili a z miesta spolujazdca vystúpila Helene Boerová. Za ňou som zbadala jej syna Edgara a z druhých dverí vyšiel Willem, náš bývalý záhradník. Blížil sa k nám veľkými krokmi.

Mama, ktorá ešte vždy stála vedľa Hanne, na nich nedôverčivo hľadela. Dokonca si založila ruky v bok a prižmúрила oči. Tipovala som, že Willema nespoznala.

„Prajem vám krásny dobrý deň, pani Alvensteinová!“ pozdravil ju Willem v dobrej nálade. Kývol hlavou aj Hanne.

Mama odzdravila a potom sa nenápadne sklonila ku mne. „Je to vari... Willem Boer? Zdá sa, že dôchodok mu prospieva.“

Skutočne ju ohromilo, že ju náš bývalý záhradník tak priateľsky pozdravil. Keď sme sa sem nasťahovali, sotva s nami prehodil slovko, o úsmeve sa ani hovoriť nedalo. Mama netušila, že Willemova dobrá nálada nemá nič spoločné s dôchodkom, ale s Heleniným a Edgarovým vyslobodením zo zajatia u barónky.

Tí dvaja žili dlhé desaťročia zavretí vo vile v Amsterdame a museli tam drieť dňom aj nocou ako sluhovia. Barónka tým mohla vydierať Willema, aby jej stále posielal *Vôňu večnosti*. Až keď sme sa s Matsom vlámali do jej domu, podarilo sa obom konečne utiecť.

„Aké prekvapenie!“ zaštekotala Hanne a natiahla ruky k Helene a Edgarovi. „Milé od vás, že ste sa tu konečne zastavili.“

„Ach, samozrejme! A aké pekné, že sme tu na vás hneď natrafili.“ Willem sa pozrel najprv na mňa a potom na chlapcov. „Keď sa človek neočakávane zastaví na čaj ako my, potom je to skutočne šťastie.“ Ponad moju hlavu pokukoval smerom do záhrady. Akoby niečo alebo niekoho hľadal.

Helene ma objala na pozdrav.

„Ahoj, Luci, rád ťa vidím!“ povedal Edgar, skôr než ma jeho mama pustila.

„Čau, Edgar,“ privítala som ho a ukradomky som si ho premerala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajomná lekárneň 4 - Turnaj tisícich talentov.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.